

Tóth Eszter

Pöttöm Pötty és az Ízek Birodalma

„Okos, kedves történet,
nem csak gyerekeknek.”

– Horváth Judit

Meskönyv
az egészséges táplálkozásról!

Illusztrálta: Imelda Green

Tóth Eszter

Pöttöm Pötty
és az
Ízek
Birodalma

Illusztrálta: Imelda Green

Amelyben Pöttöm Pötty bátornak mutatja magát

Pöttöm Pötty a tündériskola legfiatalabb első osztályosa volt. Mindennap az első méhecske döngicsélésére ébredt. Aztán már repült is az iskolába, a Tulipánmező legszélére, egy ősrög tölgyfa odvába.

Pötty szerette az iskolát. Az apró osztályteremben Mályva néni, a tündértanítójuk bogárszámstanra, lepkenyelvtanra és tündérirodalomra oktatta őket. De Pötty legjobban a játékkórát szerette. Ilyenkor az összes tündérgyerek lesereglett az iskolafa tövébe, a mezőre, és meg sem állt a móka. Voltak, akik repülőfociztak, mások kergetőztek vagy bújócskáltak.

Pötty nagyon szeretett játszani. Ugyan nem ő volt a legügyesebb kergetőző, és bújóhelyet is nehezen talált magának a fűszálak között, ez mégsem szegte kedvét. Legjobb barátaival, Pindurral és Bogárkával mindig élvezet volt játszani.

A tündérlánykák ezen a szép, virágillatú napon olyan lelkesen hemperegtek a földön, hogy Mályva néni nem állta meg szó nélkül.

– Lányok, hogy néz ki a ruhátok? A végén még összekevernek titeket egy rosszcsont manóval.

– Jaj, a manók olyan félelmetesek! – sikkantott fel Pindur, akinek tengersok szeplő pettyezte az arcát.

– Mályva néni, ne tessék engedni, hogy bántsanak! – porolta le gyorsan a ruháját a turcsi orrú Bogárka. Egészen elsápadt a gondolatra, hogy őt mindenféle manónak nézzék.

Pötty azonban bátran kihúzta magát.

– Ne féljetek, lányok! Ha jön egy manó, majd megvédelek titeket.

– Mégis hogy védenéd meg őket? – szólta oda Berkenye, az osztály legmagasabb tündérfiúja. – Talán rájuk rőfögsz, te kövér malacka?

– Ne csúfold Pöttyöt! – keltek azonnal barátnőjük védelmére a tündérlányok.

Pötty szája szomorúan lekonyult. Berkenye és a barátai mindig gonoszkodtak vele, csak mert ő egy kicsit pufókabb volt a többiekénél. Mályva néni már többször megszidta őket, sőt Berkenyét a sarokba is állította, de az a gézengúz még mindig gyakran csúfolódott.

Egy dolgot fontos tudnunk Pöttöm Pöttyről. Őrületesen imádta az édességet. Mindegy volt neki, hogy fagyi vagy krémes, habcsók vagy epres torta. Ő mindet szerette, és sosem állt meg egy szeletnél. Nemrégiben pedig arra jutott, ha ennyire szereti a nyalánkságokat, miért is kéne mást ennie. Minden egyéb étel fűrészpörizt hagyott a szájában. Így végül reggelire, ebédre és vacsorára, sőt még tízóráira és

uzsonnára is csak
édességet evett.

Ám hamarosan
különös változásokat
vett észre magán.

Bár nagyon
szeretett játszani,
egyre nehezebben
tartotta az iramot a
többiekkel. A lába
hamar elfáradt, és

egyre hangosabban szuszogott minden játékkóra
után. Berkenye és a többi tündérfiú pedig egyre
többet csúfolta.

A legjobb barátai szerencsére mindig megvédték
Berkenyétől. Ezért Pötty nagyon hálás volt, bár
szerette volna, ha osztálytársa nem csúfolódna
többé vele. De azért ő sem volt egy szerény ibolya,
és ha tehetne, bizony kiállt magáért.

– Igenis megvédeném őket – húzta ki most is magát a magas fiú előtt. – Egy manónak se engedném, hogy bántsa a barátaimat.

– Ez nagyon szép tőled, Pötty – dicsérte meg őt Mályva néni, amitől Pötty melle dagadt a büszkeségtől. Berkenye viszont kiöltötte rá a nyelvét.

– Hiszi a piszi! Ha megjelenne egy igazi manó, te bizony reszketnél, mint a gyümölcskocsonya!

Azzal visszaszaladt a barátaihoz. Bogárka kedvesen megsimogatta Pötty vállát.

– Ne törődj vele, a fiúk néha olyan buták!

– Bizony – értett egyet Pindur. – Egy manónak esélye sem lenne a mi bátor barátnőnkkel szemben.

Pöttynek nagyon jólestek barátnői kedves szavai, de mégis nyugtalanította, hogy egy kicsit nagyot mondott. Ő is hallotta az ijesztő történeteket a manókról, akik a mocsarakban, padlásokon vagy az ágyak alatt laktak, és mindenféle csínytevéseket

követtek el. Kitörték a ceruzák hegyeit,
megijesztették a szundikáló cicákat, és mindig
megkeserítették a tündérek életét. Pötty nem tudta,
mit is tenne, ha valóban találkozna egy manóval.
De úgy gondolta, ha Pindur és Bogárka mindig
megvédi Berkenyétől, neki is meg kell tennie
ugyanezt.

Amelyben Pöttöm Pöttyre nagy feladat vár

Másnap reggel Pötty a legpirosabb tulipán tövében várakozott. Mindennap itt találkozott a három barátnő, hogy együtt menjenek az iskolába. Ám ezen a reggelen valami furcsa történt. Bogárka és Pindur késett. A méhecskék már elzümögtek a nyolc órát, de a két tündérlány nem volt sehol. Pötty kezdett aggódni. Mi történhetett? Hisz a barátnői sose késtek. De akkor hol járnak?

Pötty már indult volna, hogy megkeresse őket, mikor a feje fölött hangos füttyentés hallatszott. Pötty összerezzent, és felkapta a fejét.

A különös hang egy lánykától származott, aki a tulipán egyik rikító, piros szirmán üldögélt. Pötty még sose látott hozzá hasonlót. Kantáros szoknyát és sárga ingecskét viselt, két copfba fogott, barna tincsei tüskék módjára meredeztek a szélrózsa minden irányába. Sárga szemével kihívóan meredt Pöttyre, aki önkéntelenül is behúzta a nyakát.

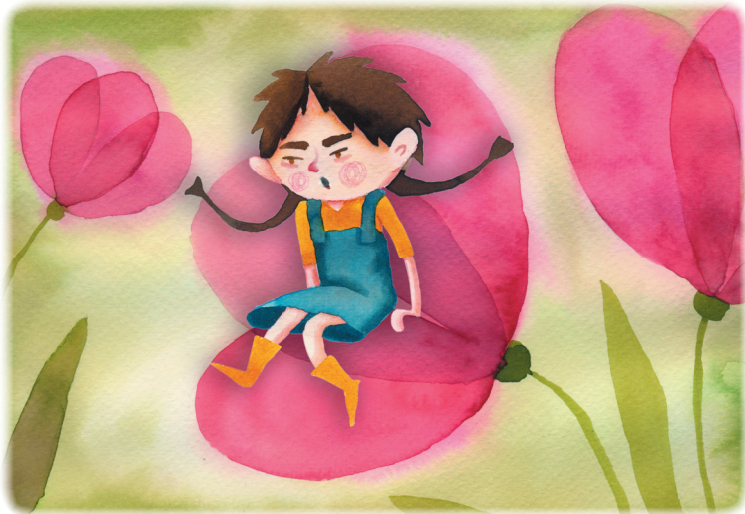
Amikor a lányka ezt meglátta, hátravetett fejjel, hangosan felkacagott.

– No, lám! Hol van az a nagy bátorságod, gömböcke? Nem azt mondtad, hogy te nem félsz a csúnyabúnya manócskáktól?

– Ki vagy te? – kérdezte Pötty.

– Züzüke vagyok, a legrettegettebb manó kerek e világon. De te nem félsz tőlem, ugye?

– Nem bizony! – szegte fel az állát Pötty. Igyekezett nagyon bátornak látszani, de belül reszketett, mint a nyárfalevél. Remélte, hogy

Züzüke nem veszi észre. A manó sárga szeme
összeszűkült.

– Hallottam, hogy tegnap azzal hengegtél a kis
barátaidnak, hogy megvéded őket.

– Igen, így van! De mit akarsz tőlem? Én nem
bántottalak téged.

– Én sem akarlak bántani, gömböcke, de nagyon
felbosszantottál. A manók nem tűrik, hogy ne
féljenek tőlük.

Pötty nagyon megijedt ezektől a szavaktól.
Legszívesebben hazamenekült volna a

tündérmamájához, de Züzüke sárga szemétől a földbe gyökerezett a lába. A manó hátradőlt a tulipánszirmon, és kedélyesen folytatta:

– Hallottalak tegnap az iskolaudvaron, és úgy határoztam, hogy meg kell tanulnod, a manók milyen félelmetesek.

– Nem értem – motyogta Pötty. – Mit akarsz tőlem?

– Azért jöttem, hogy meghívjalak a birodalmamba.

– A birodalmadba? – értetlenkedett Pötty. – A manóknak nincs saját birodalmuk, csak amit elvettek a tündérektől.

– Úgy ám! – nevetett fel gonoszul Züzüke. – Az Ízek Birodalma a legpompásabb, leggyönyörűbb hely, amit el tudsz képzelni. A királynőjét fogságba ejtettem, így az egész birodalom az enyém lett. Az ott élő buta tündérekék pedig azt teszik, amit mondok.

– Ez szörnyű! – sikkantott fel Pötty. – Miért csinálod ezt?

– Mert manó vagyok, és a manók gonosz dolgokat művelnek. Akkor meglátogatsz a birodalmamban?

– Sajnálom, de iskolába kell mennem.

A barátaim és a tanító néni már nagyon várnak.

– Tényleg! Ez a legmókásabb az egészben!

A barátnőid már nálam is vannak, és téged várnak, hogy megmentsd őket.

– Micsoda? Elraboltad Pindurt és Bogárkát? – akadt el Pötty szava. Elképzelte, ahogy a kedves barátnői félnek és reszketnek egy szűk cellában. Pedig megígérte, hogy megvédi őket! És ezt is fogja tenni.

– Rendben, Züzüke, elmegyek a birodalmadba, de csak ha elengeded a barátnőimet.

– Abban mi lenne a vicces? – pattant fel Züzüke, majd csettintett a nyelvével. Abban a

szempillantásban egy díszes aranykapu tűnt fel Pötty előtt. Arany szőlőindák, borsó- és babfüzerek meg gabonakalászkok díszítették. Pötty ámulva nézte a díszes kaput. Ez vezetne az Ízek Birodalmába?

– A birodalmam hét kisebb országból áll – magyarázta Züzüke. – A barátaid ott vannak az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egyikben. Keresd meg őket, és ha megtalálod, ígérem, hogy mindhármukat hazaengedem. Mit szólsz, dagika? Vagy talán mégsem vagy olyan bátor, mint amilyennek mondod magadat?

– Nem engedem, hogy bántsd őket! – toppantott húsos kis lábával Pötty. Valójában nagyon félt, de Pindurt és Bogárkát még jobban féltette. Miatta kerültek ekkora kalamajkába. Meg kell keresnie és haza kell vinnie őket. Züzüke nem állíthatja meg! Ezzel a mély elhatározással Pötty belépett az Ízek Birodalmába.